

Въ воденицата на дѣдо Петъръ Македонеца дървенитѣ кречетала пѣхехъ припрѣно. Високиятъ, гърлестъ говоръ на млеваритѣ се сливаше съ пѣсенъта имъ. Застаналъ до кошоветѣ, Миленъ — внукътъ на воденичаря, насипваше чевръсто крина подиръ крина. Облѣченъ въ закърпени панталони и разкопчана риза, той се усмихваше на всички. Доброта и готовностъ излъчваха голѣмитѣ му живи очи.

— Бате Милене, хайде да ми направишъ върбова свирка, — задърпа го малкиятъ Сава, току що пристигналъ съ майка си на воденица.

— Ще ти направя, Сава. Нека се върне дѣдо отъ бента и ще отидемъ къмъ върбалака. Да видишъ какви хубави свирки знае да правя!

Щомъ стариятъ воденичаръ се показа, Миленъ го посрещна при вратата, каза му нѣщо и се засмѣ. Взе отъ одаята голѣмия ножъ и, последванъ отъ Савата, излѣзе.

Свърнаха къмъ върбитѣ. Грохнали и приведени, тѣ оглеждаха клонетѣ си въ дълбоката и спокойна вода. Капки се стичаха по напуканитѣ имъ изкърнени стебла. Миленъ присегна, отсѣче дебелъ клонъ и започна да дѣла. Унесенъ въ работата си, той съвсемъ забрави Савата. Чакъ когато чу писъкъ и цамбуркане, той подигна очи. Подъ наведената стара върба, Миленъ видѣ синята блузка на Савата и разперенитѣ му ръце. После всичко се загуби. Само кржгове се разширяваха и губѣха по водната повърхностъ. Миленъ не разбра какъ стана всичко. Нѣмаше време да мисли. Нѣкаква сила го овладѣ, той захвърли ножа и се гмурна въ водата.

Какъ извади удавеното дете и какъ го занесе до воденицата, Миленъ никакъ не можеше да си спомни. Нощта прекара въ бълнуване и треска. На другия день видѣ дрехитѣ си разпрострѣни край огнището и си спомни за Савата. Спомни си и мокрото, отпустнато тѣло на детето и потръпна. Обзе го безкрайна мъка. Покри главата си съ